

Skënder Buçpapaj

POEZI

8141
1388

Skënder
Buçpapaj

POEZI

SHTËPIA BOTUESE.
«NAIM FRASHËRI»

THEMELET E JETËS

Çdo ditë

Çdo ditë që vjen
edhe më tepër
ndiej.

Ndiej barin që çan plisin, fijen që këput
sqepi i zogut, valëzën që përplasat pas bregut,
agimin kur bie mbi gjethe,
pultjen e syve të foshnjës.

Ndiej ritmin e shpejtuar të zemrës së sapodashuruar,
gjoksin që gufon te gjoksi i tjetrit,
ndiej të gjitha prekjet e duarve të të dashurve,
ndiej të gjitha fjalët e bukura
që s'u janë thënë të dashurve kurrë.

Ndiej pikën e shiut, të vetme në gjithë atmosferën,
kokrrën e grurit kur rrëzohet nga kalliri,
çapin e vogëlushit në lëndinë.

Ndiej ëmbëlsinë që ndiejnë horizontet
kur përshkohen prej rrezeve,
ëmbëlsinë që ndiejnë vashat
kur përshkohen prej shikimeve,
ndiej padurimin e lulëzimit,
padurimin e blerimit, padurimin e rritjes
të njerëzve, luleve, kohës sonë.

Çdo ditë që vjen
edhe më tepër
ndiej,.

Themelet e jetës në shtëpitë tona

Këto shtëpi
me zor e kanë mbajtur jetën
brenda këtyre mureve.

Vinte vdekja,
i dërguari i vdekjes në trajtën e ushtrive,
i dërguari i vdekjes në trajtën e dimrit të egër,
i dërguari i vdekjes në trajtën e gjaksorit,
i dërguari i vdekjes në trajtën e urisë.

Ua mbyllte gojën fëmijëve
e burrat i ngrinte në vatër.

Plakeshin muret për frymë njerëzish,
plakeshin rrugët për hapa fëmijësh,

plakeshin shtigjet për zëra burrash,
plakeshin drurët se s'bëheshin djepe.

Në këto male duhej të vinte socializmi
në emër të jetës.

Që ne diellin ta bëjmë shtëpi për të banuar në të,
ta bëjmë dritare për të futur ditën e bardhë
e natën e kaltër,
ta bëjmë lule që i pushton dritaret dhe xhamat,
ta bëjmë njeri që lind nga njeriu.
Në themel të shtëpive tona hyri socializmi.

Socializmi të shikon me sytë e fëmijës tënd,
me sytë e njeriut të dashur.

Merr frymë në ty, në çapat e vogëlushëve,
në djaloshin e rritur që i djersijnë sqetullat,

në njeriun e mbushur diell, aromë natyre,
dashuri njeriu.

Ylberet e lumit,
ylberet e krojeve
në qerpikët e fëmijëve,
sytë e fëmijëve shohin jetën.

Dritare më dritare,
shtëpi më shtëpi
si nëpër fill ylberi
derdhen rrëketë e jetës.

Filozofia e njeriut

Njeriu!

Biem në mendime për të dhe bëhemi të bukur.
Filozofojmë për njeriun si poetë.

Njeriu —

fillak i blertë i tokës që e ka nënë e baba,
i ngjashëm besnikërisht me dheun që i merr
lëngun e jetës,
i ngjashëm besnikërisht me barin, drurin, frutin,
zogun,
me hijen e mendimit, me hijen e buzëqeshjes,
me jehonën e zërit që i thërret njeriut të dashur,
me jehonën e zërit që i drejtohet arës së bukës...

O-oh!

Hoo-

Ooh! Hej!

Njeriu si shkëmbi që e kemi në dritare
më tepër sesa horizontin.

Unë vetë
kam bleruar
prej farave të sjella në sqepin e zogjve,
aq herë sa shkëmbi im ka bleruar.
Jam çarë prej rrënjëve të fisit, gërryer prej
rreshjeve,
nëpër të çarat e gërryerjet jam kënaqur si ai.

Ja, në sy kam lumin e fshatit.
(Ç'po ju them! Aty keni qenë e freskuar ju të
gjithë!)
Sa herë e kam shikuar, ia kam marrë të kaltrën.
Sa herë e kam shikuar, ia kam përpirë të gjelbrën.
Kështu stërgjyshi, babai,
biri, stërnipi im,
me atë lumë të ngjyrosur në bebëza
kohëve kemi udhëtuar.

O-oh! Hoo-ooh! Ne të gjithë
i kemi mbajtur ritmin.
Ritmin ecjes gjer në oborr,

ritmin mokrës së gurtë,
ritmin sëpatës në lis,
Që nga djepi i lindjes
gjer te prehja e lavdishme në shtratin e topit
kohën e kemi pasur prind, kohën e kemi pasur
bije,
bashkëluftëtare kohën e kemi.

Kohën tonë plot të ardhme
e përtërijmë ne,
njerëzit e së ardhmes.

Njeriu!

Mendimi për bukurinë e tij ne na zbukuron.
Ndihe mi njëherësh — udhëheqës revolucionesh,
poetë,
dhe, domosdo, filozofë.